

CELESTE Ng
Amit sohase
mondtam el

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

EGY

Lydia halott. De ők még nem tudják. 1977. május 3., hajnali fél hét, senki nem tud semmiről, csak arról a közömbösnek látszó tényről, hogy Lydia még nem jött le reggelizni. Mint mindig, az anyja most is letette már a lány müzlistálja mellé a kihegyezett ceruzát és a fizikaháziját, hat feladat kis pipákkal megjelölve. Apja, miközben munkába hajt, ujja hegyével a WXKP-re, „Északnyugat-Ohio legjobb hírforrására” löki az állomás keresőt, kicsit idegesíti a ropogó sztatikus zörejt. Odahaza, lefelé menet a lépcsőn, Lydia bátyja nagyot ásít, még nem szabadult ki teljesen az álom kódjából. A konyha sarkában Lydia húga tágra nyílt szemmel görnyed a kukoricapelyhe fölé, egyenként szippantja be a pelyheket, várja, hogy nővére végre előbukkanjon. Ő az, aki megszólal: – Lydiának ma nagyon sokáig tart.

Főnt az emeleten Marilyn benyit a lánya szobájába, és azt látja, hogy az ágyban nem aludt senki: a sarkokon a lepedő takarosán, kórházi stílusban behúzza a matrac alá, a párna laza-pelyhes, domború. Minden rendben, minden a helyén. Mustársárga kordnadrág összegabalyodva a padlón, fél pár szí-

várványszínű zokni. Tudományos versenyeken nyert szalagok sora a falon, egy levelezőlap Einstein képével. Lydia sporttáskája a szekrény aljába gyűrve, zöld hátizsákja az íróasztalnak támasztva, Baby Soft-os flakonja az öltözőasztalon, az édeskés, hintőporos, imádott-kisbabás illat még a levegőben úszik. De Lydia sehol.

Marilyn behunyja szemét. Lehet, hogy mire kinyitja, Lydia már ott lesz, a takaró szokás szerint a fejére húzva, hajfürtök kígyóznak ki alóla. Egy morcos, begubózó dombocska, amit addig valahogy nem vett észre. „De Anya, csak a fürdőszobában voltam. Csak lementem vízért. Egész idő alatt itt feküdtem.” Amikor kinyitja a szemét, és odanéz, persze minden változatlan. A behúzott függönyök fénylenek, mint az üres tévéképernyő.

Lent megáll a konyhaajtóban, jobb és bal keze az ajtófélfán. A hallgatása mindent elmond. – Megnézem odakint – mondja végül. – Lehet, hogy valamiért nem... Tekintetét a földre szegezi, miközben a bejárat felé tart, mintha Lydia lábnyomai belepréselődtek volna a folyosó futószőnyegébe.

Nath azt mondja Hannah-nak: – Este biztos a szobájában volt. Hallottam a rádióját. Fél tizenkettőkor. – Elhallgat, eszébe jut, hogy nem kívánt neki jó éjszakát.

– El lehet rabolni valakit tizenhat évesen? – kérdezi Hannah.

Nath beleböki kanalát a táljába. A kukoricapelyhek megfonnyadva süllyednek a zavaros tejbe. Anyjuk visszajön a konyhába, és egy tündöklő tized másodpercre Nath megkönnyebbülten felsóhajt: na,

megvan Lydia, semmi baja. Megtörténik néha – az arcuk annyira hasonló, hogy az ember a szeme sarkából nézve összetéveszti őket: ugyanaz a kismanós áll, kiugró arccsont, gödröcske az arc bal oldalán, ugyanaz a keskeny váll. Csak a hajuk színe más. Lydiáé tusfekete, nem mézszőke, mint az anyjuké. Nath és Hannah az apjukra ütnek – egyszer egy nő megállította őket a boltban, és megkérdezte: – Ti kínaiak vagytok? – Amikor azt mondták, hogy igen, mert nem akartak bajlódni a féllal meg az egésszel, a nő nagy bölcsen bólogatott: – Tudtam én – mondta. – Olyan a szemetek állása. – Két ujja hegyével kifelé húzta a két szeme sarkát. De a genetikát meghazudtolva Lydia valahogy az anyja kék szemét örökölte, és a másik két testvér tudta: ez is ok arra, hogy ő legyen anyjuk kedvence. Meg az apjuké is.

Aztán Lydia homlokához emeli kezét, visszavátozik az anyjukká.

– A kocsi még mindig itt van – mondja, de Nath tisztában volt vele, hogy nem is lehet másképp. Lydia nem tud vezetni; egyelőre még tanulójogsija sincs. A múlt héten mindenkit meglepett azzal, hogy megbukott a vizsgán, és apjuk jogosítvány nélkül nem engedte a volánhoz ülni. Nath felkavarja a tálka alján szottyadtra ázott pelyheket. Az előszobában az óra kettyen egyet, aztán elüti a fél nyolcat. Senki sem mozdul.

– Menjünk ma iskolába? – kérdezi Hannah.

Marilyn habozik. Aztán a táskájához lép. És a hatékonyság látszatát keltve kihalássza a kulcsosomóját. – A buszról már mind a ketten lekéstetek. Nath, itt a kocsim kulcsa, tedd le út közben Hannah-t.

Aztán: – Ne idegeskedjeteK. Majd mi kiderítjük, mi történt. – Nem néz egyik gyerekére sem. A gyerekek sem órá.

Amikor a gyerekek már elmentek, elővesz a konyhaszekrényből egy bögrét, próbálja fékezni a keze remegését. Réges-régen, amikor Lydia még kisbaba volt, egyszer ott hagyta a nappaliban, hadd játsszon egy steppelt takarón, és kiment a konyhába, hogy teát főzzön magának. A gyerek még csak tizenegy hónapos volt. Levette a teafőzőt a rezsóról, megfordult, és megpillantotta Lydiát az ajtóban. Úgy megdöbbsent, hogy rátenyerelt a forró főzőlapra. Spirális, vörös kiemelkedés jelent meg rögtön a kezén, a szájához emelte, és könnyein át a lányára nézett. Lydia furcsamód riadt arcot vágott, mintha először látná a konyhát. Marilynnek nem az jutott az eszébe, hogy elmulasztotta az első lépéseit, nem is az, hogy milyen nagy már a kislánya. Nem az villant át az agyán: „Hogyan hagyhattam ki?”, hanem az, hogy „Te még mit titkoltál el?”. Nath a szeme előtt húzódkodott föl, imbolygott, esett el, és kezdett totyogni, de Marilyn még arra sem emlékezett, hogy Lydia mikor állt föl. Most pedig ránézésre olyan biztosan állt a csupasz kis lábán, a pici keze vége éppen csak kilátszott a rugdalózója fodros ujjából. Az anyja sokszor fordított neki hátat, amikor a hűtőt nyitotta vagy a szennyestartóban válogatott. Lehet, hogy Lydia már hetekkel ezelőtt megtanult jární, amikor ő éppen egy fazék fölé hajolt. Tudnia kellett volna róla.

Akkor fölkapta Lydiát, megsimogatta a haját, megdicsérte, hogy milyen okos, és milyen büszke

lesz rá az apja, mikor hazajön. Mégis úgy érezte, mintha bezárt ajtónak ütközött volna egy ismerős szobában: Lydiának már titkai vannak, pedig olyan kicsi még, hogy a karjában is ringathatná. Etetheti, fürdetheti, belebűvölheti a lábát a pizsamanadrág szárába, de az életének már vannak részletei, melyek rejtve maradnak előtte. Megpuszilta az arcát, magához vonta, próbált melegedni a lánya kicsi testéhez simulva.

Most a teáját kortyolja, és eszébe jut akkori meglepetése.

A gimi telefonszáma oda van rajzszögezve a hűtő melletti parafa táblára. Marilyn lekapja a számot és tárcsáz. Míg a telefon kicsöng, ujjára tekeri a kábelt.

– Middlewoodi Középkiskola – szól bele a negyedik csöngetés után a titkárnő. – Dottie vagyok.

Előtte van Dottie: alkatra olyan, mint egy díványpárna, de fakuló vörös haját még mindig magasra tupírozva hordja. – Jó reggelt – kezdi, aztán elakad. – Beért már a lányom az iskolába?

Dottie udvarias cuppantással ad hangot türelmetlenségének: – Szabad tudnom, kivel beszélek?

Eltart egy másodpercig, mire eszébe jut a saját neve. – Marilyn. Marilyn Lee. A lányom neve Lydia Lee. Tizedikes.

– Hadd nézzem meg az órarendjét, első óra... – Szünet. – Tizenegyedik fizika?

– Igen, pontosan. Kelly tanár úrral.

– Leküldök valakit a terembe, hogy nézze meg.

Tompa koppanás, ahogy a titkárnő melléteszi a kagylót.